

Зустріч Католицьких Церков Польщі та України

Цього року виповнюється десята річниця історичного моменту, коли у Варшаві та Львові — 19 і 25 червня 2005 р. — із нагоди Року Євхаристії єпископи Української Греко-Католицької Церкви та Римо-Католицької Церкви Польщі оприлюднили спільне Пастирське послання з нагоди акту взаємного прощення і примирення.

У посланні єпископи закликали піднятися вище політичних поглядів та історичних подій, вище релігійних обрядів та національностей — української й польської, аби на весь голос промовити слова: «Ми прощаємо і просимо прощення».

Українці та поляки у своїй історії мають багато прикладів добросусідського співіснування, спільних героїчних вчинків, але, на жаль, пам'ять набагато краще

зберігає тривожні спогади протистояння, ніж гармонійну співпрацю. Обидва народи пережили страшні трагедії ХХ ст., зазнавши великих страждань від тоталітарних режимів — нацистського, комуністичного і крайнього націоналізму. Українці та поляки часто допомагали одні одним пережити ці важкі випробування. Ми висловлюємо

(Закінчення на 2 сторінці)

Музеєфікація або життя

Неділі після свята Зіслання Святого Духа присвячені всім святим. В першу після П'ятдесятниці вшановуємо всіх без винятку, з кожного народу, кожної мови. Це вселенське, якнайбільш екуменічне почитання людей, які праведним життям або мученичою смертю, чи то мучеництвом, яке увінчало добродіє життя, очистили в собі образ Божий, уподібнюючи його до первозору, яким є Ісус Христос. В четверту неділю, втілюючи в життя слова стихи-

ри з вечірні П'ятдесятниці, — «В давнину через горде і зухвале стовпотворіння, Господь помішав мови, а тепер у різноманітності мов дав пізнати свою славу», — зосереджуємось на носіях мови і культури, які стали засобом об'явлення Божої слави в Київській Русі, Україні і в країнах, де доля закинула нащадків людей охрещених в 988 році у водах Дніпра.

(Закінчення на 4 сторінці)

Ювілей парафії в Ілаві

Свій срібний ювілей (25-ліття) у суботу 30 травня відсвяткувала парафія св. Івана Апостола в Ілаві.

Вітаючи перед іконостасом ілавської церкви владика Євгена Поповича парох о. Ярослав Гостинський відкликався до історії. Згадав про 1947 рік і переселення,

силою якого на Ілавщину були депортовані українці, греко-католики з Сяніччини,

(Закінчення на 5 сторінці)

Церква св. Івана Апостола в Ілаві.

Володимир від моря до моря

Великий князь київський св. Володимир, правитель і хреститель Київської Русі від 23 травня 2015 року має другий у Західній Європі пам'ятник (перший був встановлений в 1988 р. у Лондоні). Його встановили, відкрили і посвятили у Гданську на сквері перед греко-католицькою конкатедрою св. Варфоломея і Покрови ПДМ. Автором пам'ятника є український скульптор з Чернігова (сьогодні вже мешканець Гданська) Геннадій Єришов. На п'єдесталі пам'ятника викутий чотирма мовами напис: «Володимир Великий, князь київський + 1015, хреститель Русі-України 988, співтворець християнської Європи».

Ідея поставити саме у Гданську, відомому ганзейському місті, пам'ятник святому князю Володимирові, правителю, який у Х столітті приєднав Київську Русь до сім'ї народів західного світу, появилася у гданській парафії ще у 2009 році. Її гаряче підтримував, і таки довершив, парох о. митрат Йосиф Улицький.

— Головна ідея нашого пам'ятника основана на переданні єдності й поєднання. Хрест, що його тримає у лівій руці св. Володимир, це символ єдності та поєднання на вертикальному рівні, тобто відносінах: Бог — людина, натомість церква у правій руці, на рівні горизонтальному, тобто поміж вірянами різних християнських церков,

поміж християнами й нехристиянами, поміж віруючими і невіруючими. Згідно з навчанням Христа — поєднання поміж усіма людьми, — про сенс встановлення пам'ятника пояснював о. Й. Улицький.

Чину посвячення нового у Гданську, в його історичному просторі, пам'ятника, довершив вроцлавсько-гданський єпарх кир Володимир Юшак. Він також очолив, у послужінні численно прибулого духовенства, святкову літургію.

Посвячення й врочисте відкриття статуї св. Володимира Великого у Гданську, місті, що над самим Ба-

(Закінчення на 3 сторінці)

Візит Глави УГКЦ до Польщі

Першого дня візиту Глава Церкви, на запрошення о. Арнольда Храпковського, генерала Ордену паулінів, та о. Мар'яна Валігури, настоятеля паломницького місця «Ясна гора», взяв участь у спільній молитві за Боже милосердя для України. Як відомо, Єпископська Конференція Польщі з першої неділі Великого посту щоденно молиться до Чудотворної ікони Божої Матері про припинення військових дій на Донбасі.

9 червня Блаженніший Святослав зустрівся з Архієпископом Казимиром Нічем, Митрополитом Варшавським РКЦ. У розмові, що торкалася справ душпастирської опіки численних емігрантів з України, які опинилися у столиці Польщі, брав участь і владика Іван (Мартиняк), Митрополит Перемишльсько-Варшавський УГКЦ. Цього дня Блаженніший Святослав зустрівся і з редакторами Католицької інформаційної агенції Марціном Пшецішевським та Кшиштофом Томасіком. А також колишнім Міністром закордонних справ Польщі Адамом Ротфельдом, який запропонував створити в Перемишлянах, поблизу Львова, Міжнародний центр діалогу та зустрічей українсько-польської молоді ім. блаженного О. Ковча.

Перед щорічними зборами Капітули польсько-українського примирення відбулася зустріч із Послом України в Польщі Андрієм Дешицею та радниками посольства. У ході розмови учасники дійшли висновку, що необхідно обмінюватися інформацією та координувати дії між дипломатичними й церковними структурами за кордоном.

Після зустрічі в посольстві Глави УГКЦ взяв участь у прес-брифінгу за участю польських і закордонних журналістів, яких ці-

кавила позиція УГКЦ щодо несправедливої агресії Росії. Того самого дня у варшавських Лазенках Королівських Предстоятель Церкви взяв участь у церемонії вручення нагород Капітули польсько-українського примирення. Цьогорічним лауреатам роздано статуетки. Серед нагороджених був львівський історик Леонід Зашкільняк та посол Європейського Парламенту Павел Коваль, а також колектив українського інтернет-телебачення Hromadske.tv і редакція польського радіо Wnet. У заході брав участь Станіслав Будзік, Митрополит Люблінський РКЦ, Богдан Борусевич, маршалок Сенату Польщі, Яцек Козловські, воєвода Мазовецький, та відомі діячі культури, суспільно-політичні активісти, політики, науковці та студенти.

Потім Блаженніший Святослав провів нараду з Президією Єпископської Конференції Польщі за участю Станіслава Гондецького, Архієпископа Познанського РКЦ, й Марєка Єндрашевського, Архієпископа Лодзького РКЦ, та єпископів Артура Мізінського, Секретаря Конференції Єпископату Польщі, і Мар'яна Роека, єпископа Замойсько-Любачівської дієцезії. У зустрічі брали участь також Мечислав Мокшицький, Архієпископ Львівський РКЦ, Іван (Мартиняк), Архієпископ Перемишльсько-Варшавський УГКЦ, і Василь (Тучапець), Екзарх Харківський УГКЦ. За результатами зустрічі представники Католицької Церкви Польщі й України видали спільний Комунікат, в якому закликають до співпраці, взаємоповаги, розуміння і підтримки між українським та польським народами.

Під час візиту до Польщі Блаженніший Святослав звернув увагу на важливість

Блаженніший Святослав та Архієпископ Станіслав Гондецький.

Візит на Ясній горі на запрошення генерала Ордену паулінів.

спільного Пастирського послання про прощення та примирення від червня 2005 р. і підтвердив готов-

ність УГКЦ до діалогу й співпраці з польським єпископатом. Департамент інформації УГКЦ

Великдень разом?

Папа Римський Франциск закликав встановити єдину фіксовану дату святкування світлого Воскресіння Христового, аби католики та православні щороку відзначали його одного й того самого дня.

Папа Римський пропонує християнам усього світу встановити єдину дату Великодня. Про це повідомляє італійська газета „Il Messaggero”.

Папа заявив про це, виступаючи у базиліці Сан-Джованні-ін-Латерано на всесвітньому соборі священнослужителів. „Католик та православний зустрічаються й запитують один одного: „Твій Христос вже воскрес? Мій наступної неділі „ — нагадав Франциск анекдот, що ілюструє наслідки різних підходів до встановлення дати головного християнського свята.

„Церква з часів Павла VI була готова встановити фіксовану дату для святкування Великодня, який би відзначався одного й того самого дня й у Римі, й у Константинополі „ — заявив також Франциск.

При цьому, за словами понтифіка, католицька церква „готова відмовитися” від використовуваного зараз методу розрахунку дати Великодня.

Зазначимо, що нині Великдень святкується першої неділі після весняного повного місяця, що наступив

після дня весняного рівнодення. У римо-католицькій та протестантській церквах дата Великодня вираховується за Григоріанською пасхалією, а згідно східно-християнської традиції (православні та греко-католики) Великдень розраховують за Олександрійською пасхалією. Цим й обумовлені часті відмінності у датах.

На одну й ту саму дату Великодня у католиків та православних випадав 2010, 2011 та 2014 року.

Нинішнього року римо-католики відзначали Великдень 5 квітня, а греко-католики та православні — 12 квітня.

Наступним роком, коли знову співпадуть ці дати, стане 2017-й.

УкрМедіа

Папа Франциск.

Зустріч Католицьких Церков Польщі та України

(Продовження з 1 сторінки)

наше щире співчуття родинам тих, хто загинув або постраждав внаслідок війни. Ми хочемо зробити все, що в наших силах, аби сприяти миру в міжлюдських і міжнародних відносинах. Для цього ми дивимось з християнського погляду як на трагічне минуле, так і на нинішню драматичну ситуацію на Сході України, уповаючи на милість Божу, а в молитві до Господа Бога просимо, щоб залікував рани історії народів Центральної та Східної Європи.

Важливе завдання, яке стоїть перед нашими Церквами, — забезпечення того, щоби, будуючи сучасні відносини між народами й думаючи про спільне майбутнє, ми опиралися тільки на позитивний духовний досвід й автентичність Євангелія. Ми прагнемо, аби справу у примиренні народів — польського й українського — було продовжено через конкретну співпрацю, взаємоповагу, розуміння й взаємну підтримку між представниками наших народів і Церков, щоби в такий спосіб засвідчити єдність у різноманітні й дати відповідь експансії секуляризму та військовій агресії, яка йде зі Сходу.

Висловлюємо велику надію на те, що програма, розроблена контактними групами між Римо-Католицькою Церквою Польщі, Українською Греко-Католицькою та Римо-

Католицькою Церквою в Україні, реалізується у партнерстві між парафіями двох країн у прямих контактах, обміні візитами та пастирським досвідом.

Важливою справою також є прагнення справедливої реституції щодо церковного майна і врегулювання питань власності щодо святинь.

Хай Ісус Христос допоможе польському й українському народам зміцнити добросусідські відносини так, аби ми могли ділитися нашим духовним багатством на славу Божу!

Архієпископ Станіслав Гадецький, Митрополит Познанський, Голова Польської Єпископської Конференції

Блаженніший Святослав (Шевчук),

Глава й Отець Української

Греко-Католицької Церкви,

Архієпископ Мечислав Мокшицький,

Митрополит Львівський,

Голова Конференції римо-католицьких

єпископів України

Архієпископ Іван (Мартиняк),

Митрополит

Перемишльсько-Варшавський УГКЦ

Варшава 9.06.15 р.

Володимир від моря до моря

(Продовження з 1 сторінки)

тійським морем, подія важна і вельми символічна, немов руський князь поєднав, тепер вже дійсно і наявно, християнський Схід з Заходом. Отже, не випадково взяли у неї участь та виступили з промовами маршалок Сенату РП Богдан Борусевич, президент міста Гданськ Павел Абрамович, посол на Сейм РП Мирон Сич та інші достойні гості.

Звертаючися до згромаджених у храмі св. Варфоломея і Покрови ПДМ владика Володимир Ющак, між іншими, відзначив:

«Про князя Володимира Великого знаємо, що від початку він не був святою людиною. Він був людиною свого часу. Походив з роду поганських володарів, був такий самий, як інші з його часу... Але саме його Бог задумав використати як своє знаряддя. Коли приходить до рішення про хрещення, в князя з'являється свідомість (тут свою роль зіграла його бабуся, св. княгиня Ольга) і він спочатку сам охрещується у Корсуні, хрестить своїх

сильної, християнської держави. Нам здавалося, що це неосяжна мрія, але покладений колись князем фундамент виявився таким міцним, що сьогодні ми на ньому стоїмо і є він живим.

Може виникне запитання — чому якраз посвячуємо пам'ятник святому Володимиру якраз сьогодні й у Гданську. Напевно тому, що у цьому році відзначаємо тисячні роковини від смерті князя. Він помер у 1015 році й похоронений у Десятинній церкві, яка пізніше заховала його мощі своїми руїнами аж до 1636 року.

(Про смерть князя Володимира Великого так задує Літопис руський: «Помер же Володимир, князь великий, на [селі] Берестовім, і потайли [смерть] його, бо Святополк був у Києві. І вночі ж, розібравши межі покоями поміст [і] в ковер загорнувши, вірвовками опустили його на землю. І, поклавши його на сани, одвезли його, і поставили його у святій Богородиці — в церкві, що її він сам був спорудив. Коли ж довідалися про це люди, то зійшлися без числа. І оплакували його бояри яко заступника землі їхньої, [а] вбогії — яко заступника і кормителя. І положили його в гробі мармуровім, опрятавши тіло його, блаженного князя, з плачем великим.

Він є новим Костянтином великого Риму, що охрестився сам і [охрестив] люди свої, — і сей так учинив, подібно йому. Якщо бо раніш пробував він у поганстві, скверної похоті прагнучи, то потім же старався він про покаяння» (Ред.).

Можемо говорити, що Гданськ це вільне місто. Цього доказом є згода влади міста на встановлення пам'ятника саме тут. За це їм дякуємо. Пам'ятник це також матеріалізація згаданого раніше символу незалежної, вільної християнської держави.

Але гданський пам'ятник стоїть перед конкатедрою також тому, що знайшлася людина, яка хотіла його тут поставити. Це отець митрат Йосиф Улицький і також група однодумців, які його підтримали...

Посвячений сьогодні пам'ятник святому князю Володимиру Великому у Гданську повинен також усім нам пригадувати про те, хто ми є, які маємо зобов'язання перед прийдешніми...».

У полудневий час в суботу 23 травня згромадженням священникам, вірянам, запрошеним гостям та журналістам на сквері перед греко-католицьким храмом у Гданську, з-під скинутих покривал виринула статуя великого київського князя св. Володимира. І зразу стало відомо, що цей пам'ятник буде захищатися до кращих, високої художньої вартості скульптур встановлених у цьому місті останніми роками. На постаменті, в архітектурі якого легко розпізнаємо візантійські деталі, скульптор показав достойного володаря і воїна «у силі віку», що держить у руках хреста й церкву. Князь, спокійного обличчя, споглядає у майбутнє об'єднаної Європи. Символіка зображення ясна й зрозуміла.

— Дорогі, це велика радість, це велика подія в історії Гданська. Наше місто на карті Європи, в європейській культурі появилася з роком 997, по через місіонерську працю чеха, св. єписопа Войцеха. Ми радіємо, що поруч св. Войцеха маємо хрестителя Русі-України, князя св. Володимира Великого, який своїм пам'ятником буде гданцанам і гостям міста сьогодні й в майбутньому пригадувати про те, що Європа має двоє легенів,

Благословення гданській парафії від владика Володимира.

Молитва у підніжжя пам'ятника св. Володимиру Великому.

Чин освячення пам'ятника.

Слово від маршалка Сенату РП Богдана Борусевича.

Спільна фотографія з єпископом перед ново освяченим монументом.

Кур Володимир Ющак ЧСВВ.

синів, а потім наказує всім киянам вийти над Дніпро, де цілий народ приймає хрещення. Напевно на початку не було так, що всі й радо піддалися волі правителя. Але саме почався процес, який вів до християнізації цілого народу.

З самим князем сталося щось надзвичайного. В нього помінялося все, і його спосіб життя, його спосіб думання, його вартості. Він став людиною, що думає не тільки про себе, про свій престіл, але також про потреби загалу. Він спровадив на Русь священників, які навчали народ, спровадив майстрів, які збудували церкви. Був тим, через якого Дух Святий діяв повністю змінюючи самого князя, обличчя самого Києва і цілої Київської Русі.

Коли сьогодні говоримо про християнство Київської держави, перед нами стають дві постаті, саме князь Володимир Великий і княгиня Ольга, які дали підвалини під християнство нашого народу. Про Володимира Великого можемо сьогодні говорити не тільки як про святого, але також як володаря, що з'єднав цілий народ раніше розбитий на племена, створив сильну державу, яка впала щойно під монгольською навалою. Вона відродилася, але для того треба було століть.

Святий Володимир Великий, це особлива постать, близька нам, яку знаємо і в час підпілля, в час коли не існувала держава. Він завжди був символом незалежної, вільної,

(Закінчення на 10 сторінці)

XXIII Фестиваль Сакральної Творчості в Білому Борі

У суботу 16 травня відбувся XXIII Фестиваль Сакральної Творчості в Білому Борі. Провідним кличем цьогорічного Фестивалю були слова св. Апостола Павла до Коринтіан: «Чувайте, стійте у вірі, будьте мужні, кріпійтеся» (1 Кор. 16,13).

Зустріч дітей почалася від спільної молитви перед іконою Богородиці в білобірському санктуарії. Найперше відслужено Молебень до Богородиці, а потім Божественну Літургію очолив Владика Володимир Ющак у співслужінні отців кошалінського, слупського та вроцлавського і зеленогірського деканатів. У проповіді Владика Володимир звернув увагу на необхідність слідкувати в житті за добрими прикладами.

Молода людина дивиться на старших і хоче їх наслідувати. В цей спосіб Владика Володимир нав'язав до особи великого Митрополита нашої Церкви А. Шептицького, який дуже любив свою Церкву. Пригадав також св. Володимира Великого, який також любив свій народ. За взір подав також синів св. Володимира св. Бориса і Гліба, які відреклись гріху і показали велику любов до Божої науки. За приклад служби Богові Владика Во-

На сцені XXIII білобірського огляду.

лодимир пригадав святого Теодосія Печерського, якого поминали ми в літургійному календарі. Завершуючи проповідь Владика Володимир сказав, що сьогодні кожна молода особа повинна взяти собі глибоко до серця ці різні риси любові: до Церкви, народу, до Божої науки та вміти полюбити службу Богові та ближньому. У літургії ми молилися за всіх учасників з'їзду. Після літургії перед церквою традиційно всі станули до спільної знимки.

Після обіду почався XXIII Фестиваль Сакральної Творчості. Його відкрили Владика Володимир та директор Катехитичного відділу о. д-р Ярослав Роман. На сцені появилися наймолодші учасники, які прибули з Познаня, Кошаліна, Тшеб'ятова, Щеціна, Валча, Щецінка, М'ястка, Битова, Члухова, Слупська, Інська, Старгарду Щецінського, Гожова Влпк. та Білого Бору, з якого виступило кілька груп. Треба також сказати, що вперше на сцені виступили діти та молодь з Познаня та Гожова Влпк. Програма кожної групи була дуже різноманітна. Ми всі пригадали собі фрагменти з життя Митрополита А. Шептицького, Йосифа Сліпого, вислухали релігійних пісень та віршів. Були повчальні науки на основі Катехизму, а також відчули ми велику любов до України, з якою через драматичні події єдналася молодь. На завершення Фестивалю відбулося нагороджен-

ня лауреатів художнього біблійного конкурсу: Біблійні оповідання з Діян'я святих Апостолів. Про це можна прочитати в окремій інформації на сайті cerkiew.net.pl. На закінчення Фестивалю нагороджено усіх учасників, яких на сцені було біля 120. На закінчення відбулася розважальна частина, ігри та печення ковбасок.

Варто відзначити, що поміж учасниками Фестивалю бачимо більшу кількість дітей з України, які проживають на територіях наших парафій. Це добре, що імігранти з України віднаходять себе в наших спільнотах та активно включаються в життя наших громад. Думаю, що це відбувається з взаємною користю. Надіємося, що така евангелізація принесе свої плоди, а на сцені буде ще більше дітей.

Слова подяки керую до організаторів — о. Ярослава Романа та сестри Меланії Кузьо, греко-католицької парафії в Білому Борі, дирекції загальноосвітнього лицю ім. Траса Шевченка, а також до всіх опікунів, священиків та дітей і молоді, які взяли участь у цій зустрічі дітей. Добродіями Фестивалю були Іміна Білий Бір, Молодіжний Фонд Вроцлавсько-Гданської єпархії (пожертви зібрані священиками в часі душпастирських відвідин) та благодійна німецька організація RENOVABIS.

о. Аркадій Трохановський

Перед церквою у Білому Борі.

Мощі св. Івана Павла II у Вроцлавському соборі

В неділю 10 травня, в катедральному соборі у Вроцлаві парафіяни та гості стали учасниками важливої події — внесення мощей святого Івана Павла II, Папи римського, канонізованого 27 квітня 2014 р.Б. Урочистості очолив Вроцлавсько-Гданський єпарх кир Володимир (Ющак), на прохання якого мощі святого Папи були передані кардиналом Станіславом Дзівішем, митрополитом Краківським (колишнім особистим секретарем Івана-Павла II) на збереження та почитання до катедрального собору.

Після заамвонної молитви урочиста процесія, очолювана дітьми, зупинилася поблизу бічного престолу св. Йосифа. Парафіяльний хор заспівав тропар і кондак святих та величання. Після благословення мощами пресвященним владикою Володимиром всіх вірних, а в особливий спосіб дітей (саме сьогодні п'ятеро з них відзначали першу річницю урочистого святого Причастя) мощовик було поставлено до ніші, де він буде постійно знаходитись.

Спільними стараннями було зібрано чисельну експозицію книг, періодичних видань, фотографій, присвячених життю та діяльнос-

ті св. Івана-Павла II. Вірні мали також можливість приклясти і помолитися біля ікон святого Папи Івана Павла II. Одна з них (робота іконописця Віталія Садовського), інша — відомого, як в Україні, так і в Польщі — іконописця Андрія Дутки. Саме остання знаходиться над мощами св. понтифіка.

«Мощі святого завжди є джерелом божественної благодаті і Духа Святого, який допомагає нам бути свідками Христової віри. Нехай дотик до мощей буде дотиком до зцілення, який справді передасть нам силу Духа Святого». (Глава УГКЦ Святослав Шевчук).

о. Андрій Михалишин

Молитва перед мощами св. Івана Павла II.

Музеєфікація або життя

(Продовження з 1 сторінки)

Перша неділя, як спомин всіх святих, сягає корінням початків Церкви. І як початки були позначені мучеництвом, так і богослужіння цього дня було сконцентроване на мучениках. Щойно згодом до переліку стастотерпців додавалися інші категорії святих. Спомин всіх святих українського народу встановили наші єпископи в діаспорі тоді, коли Церква в Україні була ще в підпіллі. І оскільки це сталося кілька років до ювілею Тисячоліття Хрещення, то зрозуміло, що гімнографія свята починається прикликанням рішення св. Ольги і св. Володимира «відкрити нам двері Божої істини і благодаті».

Є рік 2015. Минає тисячу років від смерті св. Володимира. Історію українського народу пишуть своєю кров'ю ті, хто захищає її незалеж-

ність і водночас прагнення народу жити гідним, вільним, побудованим на демократичних началах життям. В релігійній сфері відбуваються бурхливі зміни. Поділені спадкоємці хрещення з 988 року або не вміють визначити своєї юрисдикційної тотожності і розмінюють християнську совість, або шукають шляхів до об'єднання, яке приблизить перспективу їх визнання світовим православ'ям.

Одна з гілок українського православного дерева, яку очолює архієпископ Ігор Ісиченко, обрала свій шлях до єдності. Очільник Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ так сказав про мотиви їхнього рішення: «Бажаний шлях — це спільне творення Церкви, міцно зіпертої на київській помісній традиції й відкритої на модерні викли-

Ювілей парафії в Ілаві

(Продовження з 1 сторінки)

з села Улюч та інших, Любачівщини, головно з села Гребенне, з Перемищини — Аксманичі, Конюша, Княжичі та ще багатьох інших місцевостей.

Парафія в Ілаві зав'язалася досить пізно, вже після виходу нашої Церкви з підпілля. Ініціатором і рушійною силою її заснування був о. Петро Кушка ЧСВВ, який на одній з перших велелюдних зустрічей, «куті» піддав думку про нову парафію. Так і сталося, греко-католицька парафія в Ілаві стала фактом. Першим парохом був назначений о. Євген Кузьмяк, який відправив тут засновницьку літургію 25 серпня 1990 року. Після його несподіваної смерті новим парохом було настановлено о. Дарія Гліневича. Від десяти років парафію очолює о. Ярослав Гостинський.

Спочатку вірні користали з римокатолицького костела, натомість від 1995 р. стали служити богослужіння у будинках давнього міського газозаводу, який великими силами, жертвенністю і особистою працею переобладнали на храм.

Історію адаптації промислових будинків на сучасний, архітектурно витончений ансамбль можна було прослідкувати на стендах з фотографіями, які були поставлені перед церквою. З цих світлин появляється спершу занедбаний, протий технічний будинок, потім процес його упорядкування, реконструкції, встановлення купола, іконостасу, а всюди видно заклопотаних людей і отця пароха разом з ними. Потім вже появляється повна реалізація задуму, відвідни владик, освячення, празники. Жаль тільки, що не всі, які починали працю при реконструкції церкви, дочекали срібного ювілею.

Сьогодні греко-католицька церква в Ілаві це, про що у своїх промовах неодноразово згадували й на чому наголошували запрошені достойні гості, так духовно стану, як і миряни (а усі разом приятелі греко-католицької спільноти) прекрасна вітна карточка міста над мальовничим озером Єзьорак, міста, в якому сьогодні мирно співіснують різні нації та культури, а представники національних меншостей знаходять зрозуміння в адміністрації.

Звертаючися до громади, вірян, запрошених гостей у проповіді владика Євген Попович, між іншим, відзначив: «Дякую за мудрість ваших батьків, які рішили поставити тут цей храм, бо мали цю свідомість, що в своїй хаті своя воля, що в своїй хаті своя молитва, що у своїй хаті, навіть коли бідно, али ми в себе. Дякую цьому найстаршому поколінню, яке вклало найбільше зусиль, щоб цей храм постав, дякую ініціатору цього задуму о. Петру Кушці. Дякую всім нашим священикам, які тут трудилися. А це в першу чергу о. Євген Кузьм'як, якого Всевишній покликав до себе. Ми його згадуємо. Коли людина поєднана з Богом, вона відважно йде через життя і зміряється з кожною проблемою, з кожним викликом, який поставить перед ним доля... Дякуємо отцю Дарієві Гліневічу, що безпосередньо після смерті отця Євгена був тут з вами й, звичайно, теперішньому вашому пароху о. Ярославу Гостинському, який довершив це прекрасне діло, яке ви з попередніми душпастирями почали, і церкву, і доквілля, і парафіяльний будинок... Господь Бог є посеред вас, Господь Бог вам благословить і надалі буде благословити, коли у тому домі, що ви його звели для Нього, будете громадитися, молитися, перебувати разом як браття та сестри на ламанні хліба, на молитві. Коли будете жити як справжні християнська родина, як справжні Божі діти.

Сьогодні маєте все, про що мріє ще неодна спільнота. Отже, отримали ви багато від Всевишнього, тому мудро користайте з цих надбань, з усього, що протягом двадцяти п'яти років було спільними силами створено».

Довершенням ювілею стало спільне посадження на прицерковному майдані пропам'ятного дуба «Андрей» та посвячення меморіальної дошки «пам'яті фундаторів і добродійців святого храму цього». Також владика Євген Попович у присутності прибулих на торжество священиків посвятив приходство, щойно відремонтоване і пристосоване для потреб церковної греко-католицької громади міста Ілава.

Богдан Тхір

ки, готової вести діалог із сучасним світом. Така Церква неодмінно має бути вільною — від диктату влади, від корупції (в релігійному побуті вона називається симонією), від подвійних стандартів моралі, від спокуси музеєфікації та перетворення Церкви на експонат культури Середньовіччя». Харківський владика не говорить про мрії, на має на увазі віртуального буття. Для нього це мета, до якої хочуть дійти також інші. Хто саме? «Вибір такого шляху спонукав нашу єпархію шукати одностайності в УГКЦ» — заявляє Кир Ігор.

Не думає він бажаннями, не є це класичний приклад wishful thinking? Не зависоко встановлено тут планку? Гаразд, не закриватимемо перед світом за високими мурами, не демонізуватимемо всіх проявів модерності, але руки геть від «нашого» календаря, бо це не експонат культури Середньовіччя, але старожитний фундамент нашої окремішності!

Домінуючий тип святості, який переважає в церковному календарі, це монахи і монахині, мученики і мучениці, єпископи і пресвітери. І серед проголошених блаженними в наші дні, за нечисленними винятками, найбільше тих «професійно» пов'язаних з Церквою. Це зумовлене процедурами процесів перевірки справжності святості, які легше пройти кан-

дидатам до лику святих, які тілом і душею були в структурах Церкви. Проте в XXI столітті треба думати про моделі святості, яке безперечно були завжди, але не мали свого «лобі» в Церкві.

Згадана харківським владикою музеєфікація має різні обличчя. Розповідаючи про анахронічні тенденції імітації устрою кількасотрічної давнини, він сказав: «Крім єпископського служіння, я ще працюю в університеті й знаю, наскільки іронічним є ставлення студентів та інтелектуальних еліт до огрядних бороданів, неспроможних вимовити жодної свіжої фрази й безмежно далеких від євангельської убогості в повсякденному житті».

Якщо УГКЦ хоче виповнити місію, яку Провидіння передбачило для неї в історії, то студентам та інтелектуальним елітам, робітникам і селянам, молоді і старшим мусить показувати Христа, який живе і діє через Церкву, що водночас вірна Традиції і відкрита на сьогоднішній день, небесна завдяки Літургії і земна служінням вбогим, наша турботою про успадковані дари і вселенська готовністю ділитися своїми скарбами з усіма. Альтернативою буде іронія, якщо не просто байдужість. Як до експонату з музею, що не врахував появи оцифрованих глядачів.

о. Богдан Панчак

Владика Євгена Поповича вітають вірні ілавської парафії.

Про парафію та її засновників згадав парох о. Ярослав Гостинський.

У святі взяли участь гості з сусідських парафій.

Слово привітання від настоятеля євангелицько-аугсбурської парафії.

Засадження дуба «Андрей» на прицерковному майдані.

Греко-католицька парафіяда

У суботу 23 травня 2015 р. в Громадці у рамках греко-католицької „Парафіади” Вроцлавсько-Гданської єпархії відбулися XIV спортивні змагання з футболу для хлопців та дівчат. Одночасно проведено змагання в настільному тенісі, V конкурс в шахи та з міні-футболу. Змагання проведено для дітей та молоді з вроцлавського та зеленогірського деканатів.

У Громадці в футбольних змаганнях з футболу взяло участь 10 команд в двох категоріях.

Найперше відбулися змагання в молодшій категорії. Команди були поділені на дві групи. Спільно з хлопцями заграли дівчата з Вроцлава, Зам'єніц, Патоки, Зеленої Гори та Лігниць. Молоді футболісти заграли разом у турнірі 22 матчі. У великому фіналі команда з Лігниць перемогла команду з Зам'єніц рахунком 1:0.

У молодшій групі черговість була наступною: 1. Лігниця, 2. Зам'єніц, 3. Вроцлав II, 4. Позжадло, 5. Зам'єніц-дівчата, 6. Патока, 7. Зелена Гора, 8. Вроцлав I.

У цій групі спільно з хлопцями грали також дівчата, а Юлія Кісілевська з Вроцлава отримала індивідуальне вирізнєння.

У старшій групі заграли 2 команди з Лігниць та Вроцлава. У двох матчах перемогли хлопці з Лігниць.

Індивідуальні вирізнєння у молодшій групі — **найкращий бомбардир**: Яценік Марюш з Позжадла, Михайло Біщак з Лігниць та Іван Буковський з Лігниць.

Індивідуальні вирізнєння у молодшій групі — **найкращий воротар**:

1. Каміля Копилець, Симеон Буковський, Лігниця,
2. Сич Матей, Позжадло,
3. Сметана Михайло, Зам'єніц,

У молодшій категорії признано також індивідуальну нагороду суддів для Юлії та Михайла Кісілевських з Вроцлава.

Окрему нагороду признано команді дівчат з Зам'єніц.

Індивідуальні вирізнєння в старшій групі — **найкращий бомбардир**:

Богдан Панкевич, Іван Вевюрка та Мадараш Михайло, усі з Лігниць.

Індивідуальні вирізнєння у старшій групі — **найкращий воротар**:

Буковський Михайло з Лігниць та Костик Тома з Вроцлава.

У молодшій групі признано перехідний кубок фундований Владикою Володимиром Ющакком. Цей кубок отримала команда з Лігниць — найкраща в молодшій групі.

У змаганнях в **настільному тенісі** черговість була ось така:

Молодша група: 1. Павло Гроностаць з Зам'єніц, 2. Павліна Гроностаць з Зам'єніц, 3. Ярослав Копча з Любіна.

Старша група: 1. Марюш Яценік з Позжадла 2. Миколай Пецух з Позжадла, 3. Іван Кочанський з Зам'єніц.

Кожний з учасників отримав нагороду.

У змаганнях в **шахи** взяло участь 8 дітей. Відповідальною за змагання була Анна Карлик. Учасників поділено на 2 категорії.

У молодшій групі черговість була ось така: 1. Павло Комар з Вроцлава 2. Анна Карлик з Новогороду Бобж., 3. Іво Лізурай з Вроцлава. Вирізнєно також наймолодшу учасницю — Єву Лізурай.

В старшій групі черговість була ось така: 1. Марія Карлик з Новогороду Бобж. 2. Симеон Буковський з Лігниць, 3. Стефанія Ратайська.

У змаганнях з міні-футболу перемогли: 1. Юлія Кісілевська-Петро Саламон, 2. Марія Карлик-Катерина Ванатко, 3. Марта Козьяр-Ольга Федощак.

Нагороди вручали Війт Імінм Громадка Дарій Павлице, о. Павло Березка та Адам Вев'юрка, який репрезентував Об'єднання Лемків. У цьому році Об'єднання Лемків признало також свої нагороди усім учасникам.

Організаторами ПАРАФІАДИ у Громадці були: Душпастирська Комісія до Справ Дітей та Молоді, а також греко-католицька парафія в Патоці. А добродіями спортивних змагань: Війт Іміні Громадка Дарій Павлице, Молодіжний Фонд Вроцлавсько-Гданської єпархії, Початкова школа в Модлі, добродійна німецька організація RENOVABIS, Головна

Переможці парафіади зі своїми трофеями.

Найкращим — нагороди від спонсорів.

Після змагань учасники молилися у церкві в Патоці.

Управа Об'єднання Лемків, пані Лідія Зубаль та усі греко-католицькі парафії, які взяли участь в змаганнях. Усім щиросердечно дякуємо.

Після спортивних змагань усі учасники спільно молилися у церкві в Патоці. Опісля Війт Дарій Павлице запросив всіх на інтеграційну зустріч біля вогнища.

Дякую всім отцям, які взяли участь з вроцлавського та зеленогірського деканатів, суддям, опікунам та батькам.

Усім щиросердечно дякую і надіюся що за рік буде нас більше.

До чергових змагань і хай перемагають найкращі!

о. Аркадій Трохановський

Лауреати Олімпіади біблійного знання

3 Діань святих Апостолів

У суботу 9 травня 2015 р. у Познані відбувся фінал Олімпіади біблійного знання з Діань святих Апостолів організованої вроцлавсько-гданською єпархією (Комісія душпастирська до справ дітей та молоді та Катехитичний відділ).

Олімпіада почалася від спільної молитви в церкві. Біблійні змагання відбулися в двох категоріях: середня школа та гімназія. У фінальному конкурсі взяло участь 22 учнів. Молодь відповідала на 95 запитань.

Праці учнів оцінювало журі: о. Андрій Михалишин, о. Павло Березка та о. д-р Аркадій Трохановський; о. д-р Руслан Марцішак, о. д-р Ярослав Роман, та о. Андрій Бунзило. За організаційну частину відповідав о. Роман Кілик — парох Познаня.

Лауреатів Олімпіади біблійного знання нагородив Владика Володимир Ющак після Молебня до Пресвятої Богородиці, який відправлено в храмі, з якого користають греко-католики в Познані. Владика Володимир

склав вітання усім учасникам та звернув увагу на зацікавлення Святим Письмом. У фінальному конкурсі участь взяли учні з Білого Бору, М'єндзибожа, Лігниць, Вроцлав'я, Старгарду Щецінського, Шпротава, Валча, Патоки та Зам'єніц:

Середня школа:

Лауреати:

1. Ореста Оринич, школа Білий Бір, парафія Мендзибуж,
2. Борис Пецушок, Лігниця,
3. Анна Бортняк, Білий Бір.

Вирізнєння:

4. Любомира Олійник, школа Лігниця, парафія Старгард Щецінський,
5. Анна Курятник, Білий Бір,

6. Дарія Наумець, Білий Бір,
7. Іван Лесков, Лігниця,
8. Ольга Кочанська, Лігниця,

Гімназія:

Лауреати:

1. Анна-Марія Бунзило, Шпротава
2. Анна Стависька, Лігниця,

3. Анна Мриглід, Старгард Щецінський,

Лауреати отримали таблетки, смартфони, а також кожен учасник отримав грамоту та книжку про Митрополита А. Шептицького.

(Закінчення на 10 сторінці)

Учасники фіналу Олімпіади біблійного знання з Діань святих Апостолів.

Кому непотрібний Шептицький у Львові?

31 листопада 2014 р. УГКЦ проголосила Рік Митрополита Андрія Шептицького — у 70-ту річницю смерті. Роман Марія Шептицький, більше відомий своїм чернечим іменем Андрей, не повних три роки був єпископом Івано-Франківська на Прикарпатті, а впродовж 1901–1944 років — архиєпископом Львівським і митрополитом Галицьким.

Церковні та світські спільноти почали відзначати цю подію. Навіть Верховна Рада України ухвалила святкування ювілею цього визначного сина нашого народу, духовного провідника та визначного громадянина на державному рівні.

Ювілейний рік має тривати до 1 листопада 2015 року, 71-ї річниці відходу митрополита Андрія у вічність.

Одним з важливих моментів вшанування пам'яті Митрополита мало бути встановлення в липні 2015 р. йому у Львові пам'ятника. Могло би здаватися, що нічого простішого, адже ця людина саме тут проживала, працювала й захищала свій народ і Церкву. Тим часом появилися проблеми.

УГКЦ проти нової схеми реконструкції площі св. Юра

У Львівській архієпархії наполягають на дотриманні затвердженого проекту, який передбачає перенесення дороги і перебудову скверу

В УГКЦ занепокоєні тим, що роботи з реконструкції площі св. Юра, які розпочалися 14 травня, відбуваються за схемою, що не співпадає із проектом архітектора Ігоря Кузьмака та Михайла Федика, який є переможцем конкурсу 2010 року і затверджений Синодом Церкви. Про це 19 травня заявив прес-секретар курії Львівської архієпархії УГКЦ отець Павло Дроздяк.

Він, зокрема, зачитав звернення Митрополита Львівського Ігоря Возняка до міського голови Львова та громади міста, в якому Владика висловлює сподівання, що місто таки повернеться до реалізації схваленого церковною проектом та представить календарний графік виконання робіт на площі св. Юра.

«Прошу дотримуватись затвердженого проекту авторства І. Кузьмака та М. Федика та продовжувати започатковану працю. Вважаю, що міські урядники мали б представити громаді покровий календарний графік виконання робіт, щоб усі, кому не байдужа постать Слуги Божого Митрополита Андрія, могли чітко бачити етапи віднови площі св. Юра та встановлення на ній гідного пам'ятника», — зазначив о. Дроздяк з посиланням на Владика Ігоря.

Прес-секретар курії Львівської архієпархії УГКЦ також зазначив, що заяви управлінців ЛМР про те, що в УГКЦ ознайомлені зі схемою, за якою зараз ведуться роботи на площі св. Юра не відповідають дійсності.

«Проект («Пам'ятник Митрополиту Андрію Шептицькому на площі Св. Юра у м. Львові» авторства Кузьмака та Федика», — ред.) був затверджений Синодом Церкви, пізніше були якісь думки щодо поетапної реалізації реконструкції площі св. Юра, але Церква не давала згоди на жодні нові схеми», — пояснив Дроздяк.

Член Громадської ради «Святий Юр» та член правління Національної спілки архітекторів України Юрій Горалевич зазначив, що громадськість очікувала від нового архітектора Львова відкритих кроків для досягнення порозуміння та підтримки конкурсного проекту. Натомість, на його думку, нова схема реконструкції, представлена Юліаном Чаплінським на минулому тижні, нівелює здобутки конкурсу.

«Схема, яку презентував Чаплінський — це є банальний косметичний ремонт існуючих транспортних комунікацій. Робота не розбита на етапи, нема інформації, які саме підрядники роблять реконструкцію. А реалізація цієї ідеї, очевидно, потягне за собою використання ледь не половини суми (30 млн грн., — ред.), виділеної депутатами ЛМР на реконструкцію площі св. Юра», — заявив Горалевич.

Водночас Горалевич переконаний, що якби до виконання проекту авторства Ігоря Кузьмака та Михайла Федика приступили ближчим часом, то до Дня народження Митрополита Шептицького, 29 липня, він був би здебільшого реалізований.

«Абсолютно реально на сьогодні здійснити основні роботи для того, аби реконструкція площі була проведена відповідно до конкурсного проекту. Окрім того, місто має досвід зведення великих будівельних об'єктів навколо підготовки «Євро-2012». Звісно, що деякі роботи можуть тривати в часі, але здебільшого проект може бути реалізований», — заявив архітектор Горалевич.

Нагадаємо, 13 травня головний архітектор Львова Юліан Чаплінський представив схему реконструкції площі св. Юра зі встановленням пам'ятника Митрополитові Шептицькому, яка передбачає певні відхилення від проекту авторства Кузьмака та Федика, що затверджений Синодом УГКЦ.

Схема, розроблена проектним інститутом «Львівдіпрокомунбуд» не передбачає перенесення існуючого скверу на площі св. Юра та автомагістралі з вул. Листопадового Чину до корпусів Львівської Політехніки. Саме ці два моменти викликали хвилю незадоволення у громадськості, бо вимагали вирубування цінних порід дерев у сквері та дороговартісного проекту з перенесення дороги.

Як повідомляв ZAXID.NET, довкола проекту з реконструкції площі св. Юра розгорілись дискусії. Громадські та мистецькі середовища Львова критично поставились до ідеї масштабної перебудови площі св. Юра.

Також суперечка точилась довкола доцільності витрат на реалізацію дороговартісного проекту у часи економічної кризи та війни.

Митрополит Возняк просить міськраду дотримуватись погодженого церковною проекту облаштування площі Св. Юра

Митрополит Львівський Ігор Возняк звернувся з відкритим листом до міського голови Львова Андрія Садового, депутатів ЛМР та до громади міста з проханням під час облаштування площі Св. Юра дотримуватись затвердженого проекту авторства І. Кузьмака та М. Федика.

Про це сьогодні, 19 травня, під час прес-конференції повідомив прес-секретар Львівської Архієпархії УГКЦ отець Павло Дроздяк, передає кореспондент Galnet.

«Занепокоїла та спричинила здивування представлена 13 травня головним архітектором Львова паном Юліаном Чаплінським схема, що не співпадає з планом, затвердженим виконавчим комітетом Львівської міської ради 12 грудня 2014 року. На цій схемі бачимо цілком інший варіант, що різниться від конкурсного проекту — замість європейської

Площі видніється фактично транспортне кільце», — йдеться у листі Митрополита.

Окрім того, він просить міських урядників представити громаді покровий календарний графік виконання робіт.

О. Павло Дроздяк зазначив, що Церква передусім опікується встановленням пам'ятника Митрополитові Андрію Шептицькому.

«Якщо місту непотрібен пам'ятник, Церква все одно його встановить де-інде. Не вбиваймо Митрополита Андрія», — сказав П. Дроздяк.

Вельмишановному п. Андрію Садовому

Достойним депутатам Львівської Міської Ради Шановному п. Ігорю Кузьмаку Дорогій громаді м. Львова та усім небайдужим

Христос Воскрес!

Вельмишановний пане Голово, достойні депутати, шановний пане архітекторе, дорогі містяни, в неділю, 17 травня цього року, відбулася зустріч проектантів та представників громадських організацій в Митрополичих палатах Святоюрського комплексу, стосовно встановлення пам'ятника Митрополиту Андрію та реконструкції Площі Св. Юра згідно проекту авторства І. Кузьмака та М. Федика. Шановні доповідачі підняли питання, які їх непокоять і саме це змусило мене написати цей відкритий лист.

Починаючи з 14 травня розпочались роботи з впорядкування Площі Св. Юра, зокрема, почали здійснювати заміну аварійних інженерних мереж. Громада міста та Церква побачили дієву працю, і це вселило надію, що міська влада виконає взяті на себе зобов'язання стосовно реконструкції Площі згідно конкурсного проекту. Одночасно, з вуст Головного архітектора міста прозвучала заява про «поетапну реалізацію цього проекту, з урахуванням усіх побажань львів'ян та обмежень, які ми виставляємо як місто». А Голова міста загадав про спільну зустріч за участю Блаженішого Святослава, Митрополита Ігоря, владика Венедикта, голови ЛОДА та заявив про фінальний компроміс — місто відповідає за влаштування площі, заміну мереж та впорядкування скверу, а церква споруджує пам'ятник. Ця зустріч проходила в контексті

представленого на синоді єпископів УГКЦ конкурсного проекту.

Кілька днів тому я мав нагоду бачити в натуральну величину готову глиняну скульптуру пам'ятника. Фактично роботи стосовно самого пам'ятника наближаються до завершення. Це вселяє в нас усіх надію, що зможемо посвятити його 29 липня цього року.

Однак, занепокоїла та спричинила здивування представлена 13 травня головним архітектором Львова п. Юліаном Чаплінським схема, яка не співпадає із планом, затвердженим виконавчим комітетом Львівської міської ради (від 12 грудня 2014 року). На цій схемі бачимо цілком інший варіант, який різниться від конкурсного проекту — замість європейської Площі видніється фактично транспортне кільце.

У зв'язку із цим, ще раз звертаюся до Вас, пане Посаднику та усіх зацікавлених, прошу дотримуватись затвердженого проекту авторства І. Кузьмака та М. Федика та продовжувати започатковану працю. Вважаю, що міські урядники мали б представити громаді покровий календарний графік виконання робіт, щоб усі, кому не байдужа постать Слуги Божого Митрополита Андрія, могли чітко бачити етапи віднови Площі Святого Юра та встановлення на ній гідного пам'ятника.

Благословення Господнє на Вас!

+ ІГОР, Митрополит Львівський

Катедральний собор св. Юра у Львові.

Іван Сенета

— священик двох католицьких обрядів

Священик Іван Сенета народився 18 лютого 1895 року в Бересті повіту Грибів у багатодітній сім'ї (у родині було п'ятеро дітей) греко-католицького священика Івана Сенети і Юлії з дому Константинович (у деяких джерелах Софії). У віці 9 років став напівсиротою. Його батько помер раптом, доживши лише до 47 років. Після закінчення загальної школи продовжував навчання в Українській чоловічій гімназії в Перемишлі. Іспит зрілості склав у 1916 році. Потім вивчав три роки теологію у Львові. Останній рік навчався в Греко-католицькій духовній семінарії в Перемишлі. Висвячений єпископом Й. Коциловським тут же в Перемишлі в 1921 або 1923 році (різні джерела подають різні дані).

Після свячень І. Сенета був вікарієм в Топольниці повіту Старий Самбір (до 1930 року). Де перебував у 1930–1934 роках, — не відомо. Натомість у 1934–1937 роках відправляв богослужіння в Недільній, філіальній церкві в Топольниці. Найімовірніше в 1937–38 роках виконував функцію адміністратора в Головицьку Долішнім повіту Старий Самбір. Пізніше, у 1938–1945 роках, був пробошчем с. Солінки повіту Льсько. Коли проходив фронт, згоріла плебанія в селі, і він змушений був перейти до Смольника в тому самому повіті, де перебував до 29 квітня 1947 року.

15 липня 1947 року о. І. Сенета був заарештований функціонерами Воеводської служби безпеки в Кракові за звинуваченням нібито співробітництва з УПА і 13 серпня 1947 року без судового вироку він був запроторений до Центрального табору праці в Явожні, в якому був ув'язнений під номером 3313 від травня 1947 до березня 1949 року разом з іншими 3873 українцями-лемками, серед яких тоді було 707 жінок та кільканадцять дітей. Був одним з 27 священиків (22 греко-католицьких і 5 православних), які зазнавали в таборі всіляких фізичних і моральних тортур. Знуцання, цькування, непосильні фізичні навантаження, недоїдання (видавали мізерні продовольчі пайки) швидко виснажували організми у більшості вже похилого віку священиків (І. Галагіда).

Згідно з іншими джерелами о. Сенета прибув на Мазури у рамках акції „Вісла“ в 1947 році з Комариші. Спочатку поселився з родиною в Лабенднику біля Бартошиць, де певний час працював у сільському господарстві. У 1948 році був звинувачений у підозрі співробітництва з УПА і заарештований службистами ВУСБ в Ольштині. Після звільнення покинув Лабендник і поселився в Бартошицях (К. Білявний). Згідно з одним джерелом до парафії святого Бруно прибув у половині 1948 року (К. Білявний), а згідно з іншим — до священицького служіння повернувся через три роки і 24 жовтня 1951 року став тимчасовим адміністратором римо-католицької парафії в Семполю, а потім у Соколиці, а вікарієм парафії святого Бруно в Бартошицях став лише 25 жовтня 1952 року. (І. Галагіда).

Немає також ясності щодо часу переїзду священика з Бартошиць до Перемишля (І. Галагіда подає 1965 рік, а К. Білявний — 1969).

Зі всіх наявних у нас матеріалів слідує, що за о. І. Сенетою безперервно стежили спецслужби. У рапортах функціонерів цих спецорганів знаходяться між іншими документами твердження, що він навів широкі зв'язки з людьми, переселеними на територію Бартошицького повіту під час акції „Вісла“, і навіть домагався публічно, щоб до шкіл було введено навчання релігії як обов'язкового предмета (К. Білявний).

Священик І. Сенета навчав дітей релігії в українських класах Педагогічного ліцею № 2 в Бартошицях у другій половині 50 років ХХ ст. (у 1960 році релігію було вилучено зі шкільної програми). Провадив також заняття з катехізису в інших школах на території Бартошиць. Випускники нашого ліцею запам'ятали його як статного, злегка похилого, немолодого вже тоді чоловіка, який неодноразово розповідав їм про стеження, яке за ним ведеться, і рекомендував остерігатися іншим. У спогадах, які ми отримали про нього, священик постає як добра, але із суворими моральними принципами людина, вірний слуга Божий і патріот свого народу. Користувався глибокою повагою як серед українців, так і серед поляків, які проживали в Бартошицях та її околицях.

Під час свого пастирського служіння о. І. Сенета співпрацював з ксьондзом-деканом Адамом Шабунєю, який прибув до парафії святого Бруно в 1954 році. Декана А. Шабуню офіційна влада також зараховувала до ксьондзів, вороже настроєних до владного режиму. Окупацію він провів на Віленщині, де підтримував дії Армії Крайової. Коли прибув до Бартошиць, власті надалі ускладнювали йому священицьке служіння, як це робили й раніше, коли він жив біля Гіжицька і в Кентштіні.

Можна припустити, що ці два священики добре ладнали між собою і досконало розуміли один одного. Той факт, що були різної національності і належали до двох різних католицьких обрядів, зовсім їм не перешкоджав (о. Сенета відправляв святі Літургії в римо-католицькому обряді). Доказом на підтвердження цієї думки може бути те, що коли о. І. Сенета виїхав з Бартошиць, ксьондз-декан А. Шабуня написав до нього кілька приємних і теплих слів: „Перш за все сердечно дякую за 15-літню роботу і співробітництво, бажаю здоров'я, найдовших років щасливого життя, прошу вибачення, якщо щось було з мого боку, що завдало Вам прикрості. Гаряче дякую за виявлену велику доброзичливість, велике і щире, досвідчене священицьке серце, яке Ви віддавали для блага Божої справи, святого Костелу і парафії (К. Білявний).

Священик Іван Сенета переїхав до родини в Перемишль у 1970 році. Помер 15 січня 1976 року. Спочив на комунальному кладовищі при вул. Словацького в Перемишлі (поле R-2).

Стефан Лашин, США

Священик Іван Сенета — катехит, духівник і вікарій (спогади осіб, які його знали)

Катехит

Священик Іван Сенета навчав наш клас релігії в другій половині 50-х років ХХ ст. Був людиною високоосвіченою. Пам'ятаю, що часто вживав староцерковні слова і звороти, особливо в молитвах. Ми бачили що він радів, мав задоволення з того, що міг нас навчати. Не раз, виглядаючи через привідчинені двері, що ми часто робили, очікуючи на прихід учителя, ми бачили як він поспішав до нашого класу, прямуючи шкільним коридором. Ми сповідалися в нього в костелі святого Бруно. Мої батьки приїжджали до сповіді аж із віддалених Машев, щоб відпровадити це таїнство рідною мовою. Під час недільної Служби Божої ми сідали зазвичай на останніх лавках при лівому нефі, бо там у сповідальні завжди був отець Іван.

Ми не знали тоді, що його переслідували органи безпеки, що відбував ув'язнення в Центральному таборі праці в Явожні. Про цей табір тоді ніхто не говорив. Ми дуже любили і поважали нашого викладача-катехита, хоч майже нічого про нього не знали.

Анна Войтович (Гришко), США
випускниця Педагогічного ліцею
№ 2 в Бартошицях 1961 року

Духівник

Мої мама і тітка досконало пам'ятають ксьондза Івана Сенету. Як вони згадували, це був високий, красивий чоловік з дуже суворими моральними принципами.

Тітка згадує свою сповідь у ксьондза Івана, як його тоді називали. Вона була молодою дівчиною, сповідь тривала довго, отець випитував її про контакти з хлопцями, говорив, що то нічого доброго. Одержала покуту — молитися на вервиці, і виконувала так ретельно цю покуту, що аж мама спитала, як вона мала такі гріхи, що мусить щовечора відмовляти цілу вервицю.

Коли тітка вже була заміжня і мала свій дім на Дзялках (мікрорайон у Бартошицях у напрямі на Безледи), то ксьондз, ходячи з колядниками, вже не здавався таким строгим, і вони багато розмовляли. Отець Іван розповідав, що може обійтися без господині, бо сам уміє все зробити і подбати про себе.

Мама говорила, що пам'ятає ксьондза, як він відправляв Богослужіння, які дуже довго тривали, але вона була звикла до них ще з довоєнних часів, коли відправлялися Служби Божі за греко-католицьким обрядом. Там, де мешкала в молоді роки, ходили і на меси до костелу, і на Святі Літургії до церкви. Розповідала, що в 1965

році була в о. Івана, щоб погодити шлюб моєї сестри. Священик випитував, чи молоді закінчили навчання, як поводять себе в житті. Не приховував незадоволення, що беруть шлюб під час навчання. Вони ходили до нього на передшлюбне навчання, і потім у розмові з мамою він констатував, що коли з ними розмовляв, то переконався, що добре роблять, бо робота на них чекає вже в цьому самому місці (вони обоє отримували державну стипендію). Мамі тільки було прикро, коли сказав, що молодий краще підготовлений з релігійних питань, ніж молода, тобто моя сестра. Шлюбу їм, правда, не давав.

Не знають, куди він виїхав після закінчення служіння в парафії святого Бруно. Не пам'ятають, чи розмовляли зі священиком польськи, чи українською мовою. Я, на жаль, о. Івана не пам'ятаю, хоч то був мій костел, і я знаю, що такий священик був у нашій парафії.

Марія Ковалевич (Лев), у 60-х роках ХХ ст. — мешканка Бартошиць, випускниця Загальноосвітнього ліцею ім. С. Жеромського,

Вікарій

Священик Іван Сенета, якого називали ксьондзом Яном, був вікарієм у парафії святого Бруно в Бартошицях у п'ятдесятих і шістдесятих роках ХХ ст. То були часи коли деканом на парафії був Адам Шабуня. Отець Іван був греко-католицьким священиком, так про це тоді говорилося. Богослужіння відправляв латинською мовою. Був дуже скрупульозний. Його відправи тривали не раз набагато довше, ніж годину, і тому, ми, прислужники, не любили йому прислужувати, коли було холодно. Костел у той час у будні не обігрівався. Отець Іван ніколи не квапився і ніщо не здатне було його змінити. Та й до сповіді до нього ходили неохоче, бо за покуту давав значно більше, ніж інші ксьондзи. Як пам'ятаю, а я пам'ятаю його добре, він належав до дуже правильних і скромних людей. Я ніколи не бачив і не чув, щоб він дозволяв собі якісь екстравагантності. Був самітником. Найчастіше перебував у своїй скромній кімнатці на плебанії.

Мар'ян Августин Падлевський, прислужник у 60-х роках ХХ ст., учень Педагогічного ліцею № 2, випускник ЗО ім. С. Жеромського, Польща

Тексти будуть розміщені, в змінній формі, в монографії про Педагогічний ліцей № 2 в Бартошицях.

Переклад з польської мови — проф. Микола Лесюк, Україна

Готуючи текст, ми скористалися публікацією о. д-ра К. Білявного і проф. І. Галагіди: К. Bielawny. *Dzieje parafii św. Brunona w Bartoszycach w XIX i XX wieku.* — Warmińskie Wydawnictwo Diecezjalne, 2008; *Duchowni grekokatolicy i prawosławni w Centralnym Obozie Pracy w Jaworznie (1947–1949). Dokumenty i materiały. Zebrał i oprac. I. Hałagida.* — Warszawa, 2012. Корисними виявилися також: М. Козак. *Пом'яни, Господи, душі слуг Твоїх.* — Перемишль, 2002, а також рукописи, надіслані Б. Білим та Анею і Зеноном Войтовичами.

Тайне spotkanie Papieża z polskimi grekokatolikami

Kto myśli, że o pielgrzymkach Jana Pawła II do Polski napisano już wszystko, jest w błędzie. Grudniowa kwerenda fotograficzna w Muzeum Jana Pawła II i Prymasa Wyszyńskiego na warszawskim Wilanowie dała zaskakujący rezultat. Z fotografii wykonanej przez nieocenionego śp. Ryszarda Rzepeckiego wynika niezbicie, że podczas swojej drugiej pielgrzymki do Ojczyzny w czerwcu 1983 r., jeszcze w czasie trwania stanu wojennego, Jan Paweł II spotkał się w ścisłej tajemnicy z przedstawicielami zdelegalizowanego w krajach tzw. demokracji ludowej Kościoła grekokatolickiego.

Fotografia z Archiwum Muzeum Jana Pawła II i Prymasa Wyszyńskiego.

O spotkaniu tym, którego oczywiście nie mogło być w programie papieskiej pielgrzymki, nie wspomina żadne opracowanie poświęcone pielgrzymkom Jana Pawła II do Polski.

Po prostu poza wąskim gronem uczestników nikt o nim nie wiedział. Nie doszło też do żadnych „przecieków”, aby nie drażnić władz PRL, które mogłyby wzmoczyć represje przeciwko

Журналістика — це спосіб життя

Журналістика — надзвичайно важливий елемент демократичного ладу, бо допомагає людині розуміти й вирішувати важливі життєві справи правильно, ефективно й послідовно. Тому цього дня хочу сердечно привітати працівників ЗМІ і всіх, хто причетний до журналістики. Бажаю вам свідомо, відповідально виконувати свою роботу!

Журналістика — це більше ніж професія. Журналістика — це не тільки репортажі: піти, побачити й розповісти про те, що відбувається. Журналістика — це свого роду спосіб життя.

Дозволю собі порівняти журналістику з художньою літературою. Остання не оповідає фактів, але авторитетно говорить про те, що діється в людині та серед людей. І в такий спосіб змушує читачів і слухачів думати. Література — формування мислення, формування людини.

Журналістика, на мою думку, не має бути суто інформуванням. Журналіст повинен подавати матеріал так, щоб допомагати людині розвиватися, спонукати її задуматися і над собою, і над усім, що відбувається навколо.

Вважаю, що бути журналістом — це надзвичайно відповідальна справа, яка вимагає певного способу життя і певного способу мислення, а також жертвності заради громади. Тож вітаю саме тих журналістів, які жертвують своїм життям, щоб допомогти нам бути справді добрими громадянами.

Хочу з цієї нагоди побажати нам, слухачам, читачам і глядачам, аби ми розвивали традицію журналістики, щоб навчилися її належно оцінювати, а також належно з цього користати для загального добра.

Разом із тим щиро дякую вам, журналісти, за те, що ви робите, якщо ви справді керуєтеся переконанням.

Коли журналіст гідно виконує своє завдання, народ має можливість розвиватися і приймати власні рішення відповідально й правильно.

Слухачі, читачі та глядачі також повинні усвідомлювати свою відповідальність за сприйняття.

Усе, що прочитали, послушали чи побачили, повинні оцінювати, наскільки правдиво засіб масової інформації виконує своє завдання.

Сьогодні в Україні, коли ми перебуваємо під обстрілом псевдожурналістики, брехливого інформування, відповідальність і правдивість журналіста є одним із перших завдань.

Люди повинні знати, що справді відбувається, щоб почуватися інформаційно захищеними, щоб опанувати різного роду страхи, які їм хочуть нав'язати.

Зичу вам усього найкращого! Нехай милостивий Господь благословить вас і дає вам розуміння, що ви є слугами народу, які виконують особливе завдання — щоб люди жили і діяли в правді!

+ Любомир
(Українська Правда)

діювачу пóлlegalnie в Polsce Kościółowi grekokatolickiemu. Również Papież i jego otoczenie mogli mieć nieprzyjemności ze strony władzy komunistycznej. To tłumaczy, dlaczego spotkanie nie zostało odnotowane w relacjach z papieskiej pielgrzymki w 1983 r. A kiedy runął porządek jałtański, po prostu o tym epizodzie zapomniano, gdyż nastąpiło wiele wydarzeń, które doprowadziły do oficjalnego uznania Cerkwi grekokatolickiej i odnowienia jej hierarchii.

Nie to „umundurowanie”.

Opisywanie zdjęć do powstającego przy Centrum Opatrzności Bożej Muzeum Jana Pawła II i Prymasa Wyszyńskiego jest dla mnie zajęciem fascynującym. Ożywają w pamięci historyczne i mniej ważne wydarzenia z życia Kościoła polskiego z prawie czterdziestu ostatnich lat, a także ich główni „aktorzy”. Materiał fotograficzny z tych lat jest ogromny dzięki niesamowitej pracowitości i determinacji fotoreportera Ryszarda Rzepeckiego, któremu Kościół katolicki w Polsce powinien postawić pomnik za to, czego dokonał.

Przy którymś z kolei ze zdjęć z pielgrzymki Jana Pawła II w czerwcu 1983 r. w warunkach zawieszono na czas pobytu Papieża stanu wojennego nasunęły mi się wątpliwości, choć najpierw zacząłem dyktować mojemu współpracownikowi: „Panie Pawle, proszę pisać: pierwszy z lewej to biskup pomocniczy gnieźnieński Jan Czerniak. Nie, to jednak nie bp Czerniak...” — przerwałem. Coś mi tutaj nie pasowało. Gdy zacząłem się bardziej przyglądać, dostrzegłem twarze znajomych duchownych, ale jakby nie w swoim „umundurowaniu”. Zaraz potem doznałem wzruszenia, gdy odkryłem na zdjęciach swoich młodszych o 30 lat grekokatolickich przyjaciół i znajomych, którzy nie mogą w okresie PRL chodzić w strojach stosownych dla obrządku grekokatolickiego, ubrani byli jak księża rzymskokatolicki. Zresztą tak się wtedy nosili na co dzień, aby nie wzbudzać podejrzeń funkcjonariuszy UB (księża grekokatolicki oficjalnie byli zatrudnieni w parafiach łacińskich). Gdyby na audiencji do Papieża założyli tradycyjne, wschodnie stroje, a mitraci włożyli mitry — prawdopodobnie do Ojca Świętego by nie doszli.

Zdjęcie przedstawia Jana Pawła II otoczonego ówczesnymi liderami duchowieństwa i laikatu grekokatolickiego. Można na nim rozpoznać wikariuszy Prymasa Polski dla wiernych obrządku grekokatolickiego: ks. mitrata Stefana Dziubynę i prowincjała bazylianów — o. Jozafata Romanyka (jako jedyny w swoim ubiorze zakonnym). Ci wybitni duchowni nie mieli szans zostać biskupami, gdyż hierarchii grekokatolickiej w okresie PRL nie było. Ale w otoczeniu Ojca Świętego widać duchownych, których po latach Jan Paweł II mianuje biskupami grekokatolickimi w Polsce, odnawiając hierarchię tego obrządku. To ks. mitrat Jan Martyniak, pierwszy konsekrowany po wojnie władcy grekokatolicki, obecnie metropolita przemysko-warszawski obrządku bizantyjsko-ukraińskiego, i Łemko ks. mitrat Teodor Majkowycz, pierwszy biskup eparchii wrocławsko-gdańskiej. Nie mogło też zabraknąć na spotkaniu kard. Józefa Glempa, który jako prymas Polski, tak jak jego poprzednicy: kard. August Hlond i kard. Ste-

fan Wyszyński, był zwierzchnikiem dla grekokatolików i innych obrządków wschodnich niemających swego ordynariusza.

„Ojciec Święty nas umocnił”

Abp Jan Martyniak niewiele zapamiętał z tamtego wydarzenia, które było pierwszym spotkaniem Jana Pawła II z polskimi grekokatolikami. Podkreśla jednak dwie ważne rzeczy. — Do spotkania doszło z naszej inicjatywy. Ojciec Święty niewiele mógł dla nas zrobić w ówczesnej sytuacji politycznej, ale nas umocnił, dodał odwagi i udzielił błogosławieństwa na dalszą pracę — powiedział „Niedzieli”. Abp Martyniak nie zapamiętał także daty tamtego konspiracyjnego spotkania z Papieżem, które odbyło się w rezydencji Prymasów Polski w Warszawie. Najprawdopodobniej do audiencji doszło 17 czerwca 1983 r., gdyż w tym samym miejscu i w tym samym dniu Jan Paweł II spotkał się z przedstawicielami Polskiej Rady Ekumenicznej, a także z delegacją KUL.

Spotkanie to świadczy o determinacji i odwadze polskich grekokatolików i ich wierności Ojcu Świętemu, a z drugiej strony jest kolejnym dowodem na to, że dla Jana Pawła II ważny był los bohaterskiego Kościoła grekokatolickiego, zapchniętego do katakumb, choć w Polsce jeszcze nie było najgorzej. O poprawę sytuacji tego obrządku zabiegał niezmordowanie od początku swego pontyfikatu, przeciwstawiając się wszechpotężnym władcom na Kremlu.

Jak wspominał abp Martyniak, w tamtej sytuacji niewiele dało się zrobić. Ale cztery lata później, podczas kolejnej pielgrzymki do Polski, Ojciec Święty poczynił krok dalej. Choć nie było tego w oficjalnym programie wizyty, Jan Paweł II, ku osłupieniu służb porządkowych, skierował swoje kroki do cerkwi ojców bazylianów przy ul. Miodowej w Warszawie, aby złożyć hołd umęczonemu Kościołowi grekokatolickiemu.

W tym roku obchodziliśmy 25. rocznicę odnowienia w Polsce po wojnie hierarchii i struktur Cerkwi grekokatolickiej. Obecnie Kościół bizantyjsko-ukraiński, choć nie bez trudności, rozwija się i daje świadectwo wierności Ewangelii i Stolicy Apostolskiej, wnosząc także swój wkład w dzieło pojednania Polaków i Ukraińców.

Dzisiaj wielu ludzi, zwłaszcza młodych, może się dziwić, dlaczego 30 lat temu grekokatolicy musieli spotykać się z Papieżem po kryjomu. Dzięki odkrytej fotografii, dokumentującej nieznaną epizod z papieskiej pielgrzymki, przypominamy sobie nie tak dawne czasy, kiedy to grekokatolicy, skazani przez Związek Sowiecki na nieistnienie, nie mogli publicznie wyznawać swojej wiary, co świadczyło o tym, że wolność sumienia i wyznania wypisana na komunistycznych sztandarach była li tylko czczym frazesem.

**Jest to drugie odkrycie dokonane podczas kwerendy źródłowej w Muzeum Jana Pawła II i Prymasa Wyszyńskiego. Dwa lata temu, dzięki kopiom źródeł pozyskanych z archiwum wojskowego w Wiedniu, udało się ustalić datę urodzin i śmierci Olgi Wojtyłówny, rodzonej siostry Papieża.*

Grzegorz Polak

Володимир від моря до моря

(Продовження з 3 сторінки)

як про це говорив св. Іван Павло II, західного і східного. Бо Європа це єдність і легені одне без одного існувати не можуть. Будь-яка спроба розділити їх для Європи закінчується погано. Сьогодні цей пам'ятник встановлюється і посвячується у відповідному моменті, коли Україна dokonує великого, історичного вибору, подібного до того, якого довершив князь Володимир десять століть тому. — сказав, підсумовуючи чин посвячення пам'ятника, й напевно висловлюючи думку всіх присутніх, президент міста Павел Адамович.

Цей урочистий день закінчився концертом двох київських бандуристів Тараса Компаніченка і Василя Лютого таки у підніжжя пам'ятника. Було щось зворушливого у давньоукраїнських піснях, під звуки історичних інструментів, покладених у дарунку князю, що охрестився над Чорним морем, а заспіваних у «вільному місті Гданську» над Балтійським морем, тому-то й публіка слухала їх з захопленням і довго не хотіла розходитися.

Почесні гості гданського свята.

Подію, свідками якої ми були, влучно підсумовують неоднократно цитовані слова св. Папи Івана Павла II: «Християни, зрешто, знають, що вони дійсно є складовою частиною Української Нації внаслідок тисячолітньої історії, яка розпочалась хрещенням Володимира та Київської Русі 988 року у водах Дніпра. Але нею вони є сьогодні, насамперед, силою хрещення крові, яке вони отримали протягом жаклих переслідувань ХХ століття. У ті страшні роки було надзвичайно багато свідків віри, і то не лише католиків, а й православних та протестантів (...)». (Львів, 27.06.2001 р.)

Богдан Тхір

З днів святих Апостолів

(Продовження з 6 сторінки)

Спонсори прізів: усі греко-католицькі парафії Вроцлавсько-Гданської єпархії з пожертв зібраних в часі душпастирських відвідин-коляди з призначенням на молодіжний фонд а також благодійна німецька організація Renovabis. Спонсорам дякуємо.

Після офіційної частина відбулася ще інтеграційна зустріч в приміщеннях познанської парафії та для бажаючих екскурсія по Старому Місті Познаня.

Всім лауреатам та учасникам біблійної Олімпіади gratуємо і запрошуємо взяти участь в наступному конкурсі.

о. Аркадій Трохановський

З нагоди 50-их роковин з дня народження

о. Юліяна
Кравецького,

пароха Бартошиць і Острога Барда, бажаємо щастя, радості, задоволення з прожитого і надійного майбуття, міцного здоров'я, благополуччя та Божого благословення на многії і благії літа.

Хай пливе щасливо
Вам життєвий човен
І минає легко береги круті.
І любові буде хай завжди він повен,
То найголовніше в людському житті.
Хай в душі завжди горять
Зірки радості й море мрій.
Нехай не знає серце Ваше горя,
А тільки щастя, доброту і шану від нас усіх.

Парафіяльна рада та бартошичани

Парафія Різдва Пресвятої Богородиці організує в Білому Борі

КАНИКУЛИ З ІКОНОЮ – КУРС ІКОНОПИСУ ДЛЯ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ

у терміні: 26.07–01.08.2015 р.

1. Місце габору:

- Білий Бір — реколекційний дім (ul. Topolowa 20, 78-425 Biały Bór)

2. У програмі:

- богослов'я ікони, її духовний вимір;
- техніка писання ікон;
- учні писатимуть ікони згідно канонів іконопису на дошці, натуральними фарбами (органічними та мінеральними пігментами) дивлячись на найкращі зразки стародавніх ікон.

3. Кошт: 600 зл. від учасника (кошти покривають: матеріали до майстеркласу — дошка, натуральні фарби, пензель, харчування, нічльог, аніматори). Після успішного завершення курсу, учасники отримають важливі пам'ятки — власноруч написані ікони.

4. Місце: 15. Невелика група дозволить максимально приділити увагу кожному учаснику.

5. Вік учасників — гімназія, середня школа та студенти.

6. При кваліфікації обов'язує черга зголошень.

7. Зголошення до 15.06.2015 р. на адресу:

Parafia greckokatolicka pw. NPB,
ul. Topolowa 20, 78-425 Biały Bór,
факс: 94 3739181, mail: jaroman1@o2.pl

8. Програму курсу вишлемо після зголошення.

9. Інформації:

tel./fax: 943739181, kom.: 603365050,
mail: jaroman1@o2.pl.

о. Ярослав Роман

Єднаємося в молитвах у скорботі
з нашим дорогим
отцем Богданом Криком
з приводу смерті його батька

б. п. Івана Крика

Нехай мазурська земля буде йому пухом!

Парафіяни Гурова Іавецького та Лелькова
Редакція «Благовіста»

Запрошення

Повідомляємо, що в суботу 11 липня 2014 р. відбудеться черговий Відпуст у Хшанові.

Програма

9.30 — Молебень до Матері Божої

10.00 — Архиерейська Служба Божа

- Панахида за покійного о. Митр. М. Ріпецького,
- Почастунок для всіх
- Концерт Релігійної Пісні (хор „Камертон” з Гіжицька) і тексти спогадів про покійного о. митр. М. Ріпецького.

Сердечно запрошуємо — Хшаново чекає Вас!!!

о. Григорій А. Столиця і Рада Парафіяльна

В УГКЦ очікують, що Польща буде стратегічним партнером і адвокатом України у ЄС

Глава Української Греко-Католицької Церкви Патріярх Святослав висловив побажання, щоб новообраний Президент Польщі Анджей Дуда підтримував дружні, добросусідські відносини з Україною.

Про це Предстоятель Церкви сказав в інтерв'ю Католицькій інформаційній агенції, яке він дав під час свого візиту до Польщі 8-9 червня цього року.

«Очікуємо, — сказав Блаженніший, — що Польща буде нашим стратегічним партнером і адвокатом у Європейському Союзі».

«Сильний біль наповнив наші серця, коли в 2010 році сталася авіакатастрофа у Смоленську, в якій загинули представники польської еліти разом із президентом Лехом Качинським. Дуже важливо довідатися всю правду щодо цієї катастрофи. Також мусимо сказати всю правду про те, що відбувається в Україні. Тільки правда може зцілити й об'єднати нас», — відзначив Глава Церкви.

Предстоятель УГКЦ запросив Президента Польщі якомога швидше відвідати Україну. «Цього року Єпископські конференції Польщі та Німеччини відзначатимуть 50-річчя обміну посланнями примирення і прощення між двома країнами. У контексті цієї історичної події ми повинні дивитися і на польсько-українські відносини», — вважає Блаженніший Святослав.

«Ми повинні, — продовжив Глава УГКЦ, — дивитися не тільки на минуле, а й будувати майбутнє. Мусимо в цьому дусі зробити в Польщі та Україні черговий крок вперед, щоби справа примирення була не лише ініціативою кількох єпископів із двох боків, а й пробудила в наших відносинах „спільний рух”, аби ми зрозуміли, що вільна Україна має вирішальне значення для вільної Польщі й навпаки. Сьогодні йдеться про нашу і вашу свободу!».

Департамент інформації УГКЦ

Запрошення

Греко-католицька парафія Воздвиження Чесного Хреста в Мендзибожу сердечно запрошує на освячення новозбудованого храму.

Святкування проходять 11 липня 2015 року від години 11:00. Архиерейську Божественну Літургію очолить Єпарх Вроцлавсько-Гданський Кир Володимир Ющак ЧСВВ

о. Петро Баран — парох

о. д-р Ярослав Роман — сотрудник та парафіяни

Сердечно дякуємо за підтримку у закінченні будови святини Parafia greckokatolicka pw. Podwyższenia Krzyża Pańskiego w Międzyborzu, PL 77-304 Rzeczzenica, Międzybórz 18 B, tel. 600 932933, mail: parafiabb@wp.pl konto: PL 25 9317 1025 1300 6448 2000 0010, SWIFT: GBWCPL PP

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редакція на громадських засадах. Редагує колегія: **Богдан Тхір** (т) — секретар редакції (тел./факс дом. 897610421), **прот. Богдан Степан** — координатор від Перемисько-Варшавської архієпархії, **о. Аркадій Трохановський** — координатор від Вроцлавсько-Гданської єпархії, **прот. Богдан Панчак** — богословська колонка, **Дарій Гаврилець** — технічна редакція. Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції. Матеріалів не замовляємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp., ul. Basztowa 13, 37-700 **Przemysł**, tel./fax 16 678-78-68
e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl

Kuria bp., Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77,
fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl

Adres «BLAHOWIST»; ul. Kościuszki 28/3, 11-220 Górowo Iławeckie,

redakcji: tel. 89 761-04-21, e-mail: blahowist@poczta.onet.pl

Bank Spółdzielczy w Górowie II, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001